

El PSC escalfa els motors de la pre-campanya

¿Qui són els 'amics' de Maragall?

Els diuen que no tenen res a veure amb el PSC. També diuen que el moment que viu Barcelona ha estat possible gràcies fonamentalment a la personalitat de l'alcalde de la ciutat. La seva espontaneïtat no ha ofert gaire credibilitat en medis polítics. Són els fans de Maragall.

Anella Olímpica de Montjuïc, un diumenge assolat del mes de febrer. Dues famílies, amb nen i àvia inclosos, passegen mesclades amb la multitud. Parlen entre ells en un to exageradament alt: "què boniques estan les obres!", "què bé que està quedant tot!", "hem de tornar a guanyar les eleccions per continuar fent-ho així". Qualsevol observador imparcial s'adona que parlen en veu alta perquè se'ls senti. A les solapes, cadascun d'ells porta un adhesiu de color blau i blanc: Amics d'en Pasqual Maragall. L'escena descrita no és cap espot publicitari. Va ser viscuda fa dos diumenges per un redactor d'aquesta casa que havia anat a visitar la muntanya sagrada de l'olimpisme barceloní.

CLUB DE FANS

Fins el dia 5 de març no ha estat presentat oficialment en societat el grup Amics d'en Pasqual Maragall, encara que ja fa setmanes que actua. La primera notícia pública la donava el diari *El País* en la seva edició del 19 de febrer. Segons el rotatiu madrileny, el grup promotor d'aquest col·lectiu està format per "professionals de Barcelona aliats al Partit dels Socialistes (PSC), però interessats en la reelecció de l'alcalde" les activitats dels quals "es desenvoluparan al marge de la campanya del PSC i sense finançament socialista".

Els Amics d'en Pasqual Maragall utilitzen com a centre d'operacions un pis del Carrer Rosselló, número 229, ubicat en una zona molt cèntrica de Barcelona. El pis —inscrit al Registre de la Propietat immobiliària amb el número 7440-N, Llibre 107, volum 107— és la seu habitual de la Fundació Rafael de Campalans, una de les plataformes intel·lectuals del PSC. Allà, els fans maragallians tenen a la seva total disposició dues línies telefòniques, un ordinador

marca Olivetti, una impressora marca Citizen i una línia de telefax. Aquesta línia està a nom de la Fundació Rafael de Campalans i no està declarada com a fax sinó com una línia telefònica normal. Aquesta informació ha estat confirmada a EL TEMPS per la Companyia Telefònica.

FINANÇAMENT PRIVAT

Els afiliats als Amics d'en Pasqual Maragall —més de 3.000 una setmana abans de la presentació pública— no paguen cap quota. L'associació tampoc pot rebre subvencions públiques perquè, segons ens ha confirmat una font del Registre d'Entitats de la Generalitat de Catalunya, no consta que hagi demanat el reconeixement com a entitat legalitzada. El finançament, doncs, només pot ser privat. Un dels mecenes podria ser l'hotelier **Jaume Serra** que, segons informava el setmanari satíric barceloní *El Triangle* (número 57), està agraït a **Maragall** per haver-li facilitat negocis immobiliaris diversos. D'on venen els diners, però, continua sent una incògnita. Diners que, entre altres coses, han servit per ara per a l'edició de material divers de propaganda: bolígrafs, encenedors, targetes postals, clips, tríptics, etc., ja estan inundant la ciutat amb el logotip del club de fans.

La campanya paral·lela de Pasqual Maragall, però, no és només responsabilitat dels seus *amics*. La cara de l'alcalde és el motiu gràfic d'un segell editat pel Club d'Opinió Emprius i que també ha estat repartit profusament per Barcelona. Emprius és un club d'opinió d'inclinació socialista i tarradellista fundat l'any 1980. **Romà Planas**, un dels seus fundadors, ha explicat al nostre setmanari que "Emprius va ser fundat al Palau de la Generalitat la mateixa nit de la primera victòria electoral de Jordi Pujol". Planas va ser un dels homes de confiança del

President **Tarradellas**, de qui fou secretari personal a l'exili. Membre del Moviment Socialista de Catalunya (MSC), va abandonar aquesta militància quan va passar a ocupar el càrrec de delegat especial del president Tarradellas a la Generalitat restaurada. És amic íntim de **Raimon Obiols** i està considerat en cercles polítics com un "antipujolista visceral".

Algunes fonts han indicat que Planas és un dels impulsors de la creació dels Amics d'en Pasqual Maragall. Posats en contacte amb ell, Planas ha negat "rotundament" cap vinculació personal seva amb l'origen d'aquesta plataforma. El fundador d'Emprius, però, no amaga les seves simpaties i les del grup d'opinió que ell coordina: "No som neutrals. Nosaltres fem i farem campanya sempre per dues persones en aquest país: Pasqual Maragall i Raimon Obiols". Per a Romà Planas, "ser intel·lectual no vol dir estar per damunt del bé i del mal. Donem suport a Maragall perquè els altres no tenen projecte de ciutat".

Emprius ha mantingut sempre en un cert secret els noms dels seus membres. El mateix Planas, però, ens ha confirmat que el rector de la Universitat de Barcelona, **Josep Maria Bricall**, "és membre d'Emprius i està totalment d'acord que fem campanya a favor de Maragall". Així mateix, Planas no nega que "hi ha periodistes que són membres d'Emprius", encara que això "no vol dir que siguin menys objectius".

El fet és que la pre-campanya electoral a Barcelona es comença a escalfar. El candidat de CiU a l'alcaldia, **Josep Maria Cullerell**, ha declarat a EL TEMPS que iniciatives com el club de fans de Maragall o el segell d'Emprius li semblen "ridícules i inquietants". Per a Cullerell, "aquests mètodes diuen molt poc de l'històric tarannà democràtic del PSC". El candidat nacionalista creu que "darrerament es viu un procés inquietant".

"Pasqual Maragall s'ho mereix".

-1-

ARXIU

tant, una forma de fer campanya basada en el culte a la personalitat. Estic d'acord que es pugui fer campanya en favor de la figura d'un candidat, però entenent el candidat com el representant públic d'un programa polític concret".

Concretament sobre el desplegament de mitjans dels Amics d'en Pasqual Maragall, Cullell ironitza: "Potser aquests amics de Maragall són els sectors més rics de la ciutat que ara li agraeixen a l'alcalde l'especulació urbanística que ha marcat el seu mandat".

Per la seva banda, **Enrique Lacalle**, portaveu municipal del Partit Popular, ha dit que qualsevol iniciativa civil "voluntària i espontània" li sembla bé, però que "si aquesta associació (es refereix als Amics de Pasqual Maragall) hagués estat creada amb finalitats electoralistes, no sols no em semblaria gens bé sinó que seria de molt mal gust".

"NO COMMENT"

Davant les insinuacions dels candidats

convergent i popular, aquest setmanari s'ha posat en contacte amb el gabinet de premsa de l'alcalde Maragall, que ha declinat fer cap comentari sobre l'aparició de l'associació en qüestió: "aquí no en sabem res". Tant el PSC com els portaveus dels Amics d'en Pasqual Maragall posen molt d'èmfasi a deixar ben clar que no hi ha cap vinculació entre ells dos. Un dels portaveus de la plataforma d'amics de l'alcalde, **David Gil**, llicenciat en Geografia i Història, ha assegurat en declaracions a EL TEMPS que "el grup de gent originari de la plataforma no estava vinculat prèviament". Segons Gil, "nosaltres no tenim res a veure amb el PSC. La idea de crear això va ser d'un grup d'amics que vam pensar que podria estar bé; de seguida ens vam posar en contacte amb altra gent que simpatitzava amb el Maragall i vam fundar la plataforma".

El PSC ha estat pioner a Catalunya en la introducció dels mètodes de campanya electoral paral·lels a la campanya del partit. Amb motiu de les eleccions

autonòmiques de l'any 1984, els socialistes van impulsar la "Conferència d'Homes i Dones d'Esquerra", reeditada l'any 1988 sota el nom "Conferència per una Majoria Nacional i de Progrés". Totes dues conferències consistien en plataformes civils d'ampliació social del missatge socialista, i van tenir un temps de vida equivalent al període pre-electoral i electoral. El mateix any 1988, el PSC va crear els *Comitès 88*, cèl·lules electorals que feien servir de logotip una rosa —diferent de la del partit— i que bàsicament centraven les seves actuacions en eslògans antipujolistes.

La campanya electoral a Barcelona, si no de forma legal de forma real, ha començat. I per la manera en què ho ha fet, la batalla se centrarà molt en el camp de la imatge i poc en el de les idees. Per cert, que també ha començat la guerra dels eslògans. Rumors i contrarrumors circulen amunt i avall. L'últim: l'eslògan central de la campanya de Maragall serà "Pasqual Maragall: S'ho mereix".

Eduard Voltas